

Arrest

nr. 106 050 van 28 juni 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 7 december 2012 heeft ingediend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen X en X om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 november 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies) van 22 november 2012.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 januari 2013 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 april 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIM, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 31 maart 2010 dient de verzoekster een asielaanvraag in bij de Belgische overheden. Op 11 juni 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Op 11 oktober 2012

neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (asielzoeker).

1.2 Op 9 juli 2010 dient de verzoekster een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 21 september 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk verklaard wordt en op 15 april 2011 neemt de gemachtigde de beslissing waarbij de aanvraag ongegrond verklaard wordt.

1.3 Op 5 juli 2011 dient de verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 20 september 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard wordt.

1.4 Op 17 augustus 2012 dient de verzoekster een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 20 september 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard wordt.

1.5 Op 25 oktober 2012 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 26 november 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard wordt.

1.6 Op 8 november 2012 dient de verzoekster een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 22 november 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard wordt. De beslissing wordt aan de verzoekster ter kennis gebracht op 3 december 2012. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 08.11.2012 bij onze diensten werd ingediend door :

D(...) F(...) geboren te Zvornik, D(...) A(...) geboren te Tuzla, D(...) E(...) geboren te Tuzla nationaliteit: Bosnië-Herzegovina

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden:

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 15/04/2011 en 20/09/2012 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf (d.d. 09/07/2010-17/08/2012). Betrokkene legt in haar nieuwe verblijfsaanvraag (dd. 08/11/2012) een medisch getuigschrift voor waaruit blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvragen. Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissingen dd.15/04/2011 en 20/09/2012 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene en werd de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land herkomst van betrokkene onderzocht. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012)."

1.7 Op 22 november 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod. De beslissing wordt aan de verzoekster ter kennis gebracht op 3 december 2012. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

« En exécution de la décision de CT.(Attaché),

In uitvoering van de beslissing van CT. (Attaché),

délégué de la Secrétaire d'État à l'Asile et la Migration, il est enjoint à la nommée:

gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

D(...) F(...), de nationalité Bosnie-Herzégovine + enfants mineurs:

D(...) A(...) de nationalité Bosnie-Herzégovine D(...) E(...) de nationalité Bosnie-Herzégovine

D(...) F(...), nationaliteit Bosnië en Herzegovina + minderjarige kinderen:

D(...) A(...), nationaliteit Bosnië en Herzegovina, D(...) E(...), nationaliteit Bosnië en Herzegovina

De quitter le territoire de la Belgique, ainsi que les territoires des États suivants, au plus tard dans les 7 jours de la notification:

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 7 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten:

Allemagne, Autriche, Danemark, Espagne, Estonie, Finlande, France, Grèce, Hongrie, Islande, Italie, Lettonie, Liechtenstein, Lituanie, Luxembourg, Malte, Norvège, Pays-Bas, Pologne, Portugal, Slované, Slovaquie, Suède, Suisse et Tchéquie sauf s'elle possède les documents requis pour s'y rendre .

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven .

En vertu de l'article 7, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980 précitée,:

☐ *2°il demeure dans le Royaume au-delà du délai fixé conformément à l'article 6, ou ne peut apporter la preuve que ce délai n'est pas dépassé.*

2°hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

En application de l'article 74/14,§3, de la loi du 15 décembre 1980 précitée :

o 4° le ressortissant d'un pays tiers n'a pas obtempéré dans le délai imparti à une précédente décision d'éloignement : L'intéressée n'a donné aucune suite à l'ordre de quitter le territoire qui lui a été délivrée le 11.10.2012 et notifiée le 16.10.2012

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 11.10.2012 en haar betekend op 16.10.2012.

INTERDICTION D'ENTREE • INREIS VERBODEN

☐ *En vertu de l'article 74/11 ,§ 1er, alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980, la décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de trois ans:*

In uitvoering van artikel 74/11, §1, eerste lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de . beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar in volgende gevallen:

2° l'obligation de retour n'a pas été remplie : L'intéressé n'a donné aucune suite à l'ordre de quitter le territoire qui lui a été délivrée le 11.10.2012 et notifiée le 16.10.2012.

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd.11.10.2012 en betekend op 16.10.2012."

1.8 Op 12 december 2012 dient de verzoekster een vijfde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 17 december 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard wordt. Op 17 december 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste en enig middel voert de verzoekster de schending aan van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsplicht en van het rechtszekerheidsbeginsel.

Zij licht het middel als volgt toe:

“Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet stelt als voorwaarde in paragraaf 1 : “De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

Dat verzoekster inderdaad door de indiening van standaard medische getuigschriften, die de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, alle “nuttige en recente inlichtingen” heeft overgemaakt.

Dat er zich dan ook een manifeste schending voordoet van de zorgvuldigheidsplicht, iuncto de motiveringsplicht.

De minister van Migratie- en asielbeleid heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat verzoeksters aanvraag zonder meer onontvankelijk wordt geklasseerd zonder dat er medische controle heeft plaats gevonden en zonder een inhoudelijke vergelijking met een eerdere aanvraag door een arts is geschied.

De Dienst Vreemdelingenzaken is geen specialist in medische sector en kan derhalve dan ook de vergelijkbaarheid van een medisch dossier met een eerdere 9ter aanvraag concluderen zonder daartoe een gespecialiseerde arts te raadplegen.

Dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingen Zaken kort door de bocht gaat.

De bestreden bevel vermeldt dat verzoeker het bevel wordt betekend in uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatsecretaris voor Asiel en Migratie, en Maatschappelijke Integratie zonder te vermelden wat de beslissing inhoudt.

Dat dit manifest een schending inhoudt van de rechtszekerheidsbeginsel daar de verzoeker geen kennis heeft van de voormelde beslissing.

Dat het bevel van de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook geenszins kan aanvaard worden.

De bestreden beslissing bevat geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

‘De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtoverschrijding genomen’ (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Dat het evenwel dient benadrukt te worden dat verzoekster geenszins kan terugkeren naar haar land van herkomst.”

2.1.1 Ten aanzien van de eerste bestreden beslissing

De verzoekster voert aan dat de eerste bestreden beslissing de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht schendt door haar aanvraag onontvankelijk te verklaren zonder dat er medische controle heeft plaats gevonden en zonder een inhoudelijke vergelijking met een eerdere aanvraag door een arts is geschied.

2.1.1.1 Waar verzoekster de schending aanvoert van de wet van 29 juli 1991, dient te worden aangenomen dat zij een schending van de artikelen 2 en 3 van deze wet aanvoert.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De eerste bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Tevens bevat de eerste beslissing een motivering in feite met name dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van de vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van dezelfde bepaling, zijnde artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Er wordt tevens nader gemotiveerd dat de verzoekster bij haar verblijfsaanvraag van 8 november 2012 een medisch getuigschrift voorlegt waaruit blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvragen van 15 april 2011 en 20 september 2012.

Deze motivering stelt de verzoekster in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, zij is ook afdoende.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorzien in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, blijkt niet.

2.1.1.2 Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

De aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt onderzocht in het licht van de wettelijke bepaling die ten grondslag ligt aan de eerste bestreden beslissing, *in casu* wordt dus een onderzoek gevoerd in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet bepaalt met name als volgt:

"§3 De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling."

Waar de verzoekster artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet citeert, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing verzoeksters vierde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaart, waardoor de verweerder niet gehouden is een

stelling betreffende de grond van de aanvraag in te nemen overeenkomstig paragraaf 1 van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De verzoekster is van mening dat haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onterecht onontvankelijk verklaard werd aangezien er geen medische controle van het dossier door een arts heeft plaatsgevonden. Ze betoogt dat de verweerder geen specialist in de medische sector is en derhalve onmogelijk de vergelijking tussen haar huidige aanvraag en eerdere aanvragen kan maken.

De Raad merkt op dat artikel 9ter, §3 van de vreemdelingenwet het volgende bepaalt *“de gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk (...) indien (...) de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag (...)”*. Deze bepaling kent op duidelijke wijze aan de staatssecretaris of zijn gemachtigde de bevoegdheid toe om na te gaan of de in de aanvraag ingeroepen elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag. De verzoekster kan dan ook niet dienstig voorhouden dat *in casu* enige beoordeling diende te gebeuren door een arts.

De verzoekster meent tevens dat geen feiten als bewezen of niet bewezen beschouwd mogen worden zonder de betrokkene direct en persoonlijk om inlichtingen te vragen. Er moet echter geduid worden dat de thans bestreden beslissing de onontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet betreft. De beoordeling van de regelmatigheid van deze beslissing dient te geschieden aan de hand van de gegevens waarover het bestuur beschikte op het tijdstip van de betrokken beslissing. Het komt immers aan de aanvrager toe om duidelijk en concreet uiteen te zetten op welke elementen men zich beroept teneinde een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet te bekomen. Het komt alleszins niet aan de gemachtigde van de staatssecretaris toe, laat staan dat hij hiertoe verplicht zou zijn, om zelf bij de aanvrager bijkomende elementen of inlichtingen op te vragen. De Raad benadrukt dat verzoekster de kans had om de vereiste toelichtingen te verstrekken in haar aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden en dat zij deze aanvraag met alle nodige stukken kon onderbouwen. De verzoekster betoogt *in casu* op geen enkele wijze dat door haar in het kader van haar verblijfsaanvraag aangebrachte gegevens en/of stukken niet correct zijn weergegeven of ten onrechte niet zijn betrokken in de besluitvorming.

In zoverre de verzoekster lijkt te willen betogen dat zij gehoord moest worden door de verweerder, merkt de Raad op dat de hoorplicht enkel inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RVS 15 februari 2007, nr. 167.847). *In casu* kan de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris niet als zulk een maatregel worden beschouwd aangezien deze beslissing voortvloeit uit de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en niet is gestoeld op het persoonlijk gedrag van de verzoekster zoals begrepen in de zin van het vornoemde beginsel van behoorlijk bestuur. De verzoekster kan zich in casu dan ook niet dienstig beroepen op de hoorplicht.

De verzoekster voert tevens aan dat zij bij haar aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen heeft overgemaakt die vereist zijn voor de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De Raad merkt op dat de bestreden beslissing niet betwist dat de verzoekster de nodige documenten heeft ingediend maar wel stelt dat uit het voorgelegde medische getuigschrift blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van deze bij haar eerdere aanvragen. Met dit betoog toont de verzoekster dan ook geenszins aan dat de verweerder op onzorgvuldigheid wijze tot de eerste bestreden beslissing is gekomen.

De verzoekster toont met haar betoog dan ook op geen enkele wijze aan dat verweerder bij het nemen van de eerste bestreden beslissing – en dit in het licht van de gegevens en/of stukken zoals aangebracht in het kader van de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf – is uitgegaan van een foutieve feitenvinding of dat de eerste bestreden beslissing is genomen op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Concluderend kan worden vastgesteld dat de verzoekster niet aannemelijk maakt dat het zorgvuldigheidsbeginsel of de hoorplicht, op zich en in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel, zou geschonden zijn.

2.1.2 Ten aanzien van de tweede bestreden beslissing

De verzoekster betoogt dat er sprake is van een schending van het rechtszekerheidsbeginsel aangezien het bevel om het grondgebied te verlaten vermeldt dat het wordt afgegeven “*In uitvoering van de beslissing van C.T. (Attaché)*”, zonder dat de verzoekster kennis heeft van de desbetreffende beslissing of te vermelden wat die beslissing inhoudt.

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. Opdebeek en M. Van Damme (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

De Raad merkt op de vermelding in de aanhef van de tweede bestreden beslissing dat aan de verzoekster “*In uitvoering van de beslissing van C.T. (Attaché)*” het bevel wordt gegeven *in casu* overbodig is, aangezien de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten in diezelfde akte vervat zit die onder de vorm van een bijlage 13 aan de verzoekster werd betekend. Deze vermelding verwijst dan ook naar de tweede bestreden beslissing zelve, hetgeen deze vermelding uiteraard overbodig en zinledig maakt. De feitelijke en juridische grondslagen die in de tweede bestreden beslissing op nauwkeurige wijze zijn omschreven, worden door de verzoekster niet betwist. De verzoekster maakt bijgevolg op geen enkele wijze aannemelijk op welke wijze zij niet in staat zou zijn geweest om de rechtsgevolgen van haar handelingen in te schatten, noch duidt zij aan waarin te dezen de onstandvastigheid van het bestuur zou bestaan.

Een schending van het rechtszekerheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Waar de verzoekster nog benadrukt dat zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst, merkt de Raad op dat dit een loutere bewering betreft die niet gestaafd kan worden aan de hand van de stukken in het dossier.

Het eerste en enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 525 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend dertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. J. GHEYLE,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. GHEYLE

C. DE GROOTE